

צ'ילד רוולנד

בלדה אנגלית
ע"פ ג'וסף ג'קובס (1892)

צ'ילד רוולנד שיחק בכדור עם אחיו,
ואחותם בורד אללן הסתובבה ביניהם.
צ'ילד רוולנד בעט בכדור ברגלו,
ועוד הוסיף בעיטה בברך.

הכדור עף גבוה מעל הכנסייה.
בורד אללן רצה סביב לכנסייה
לראות לאן עף הכדור.
האחים חיכו וחיכו עוד,

אבל היא לא חזרה.
חיפשו אותה מזרחה, חיפשו מערבה,
חיפשו אותה למעלה ולמטה,
אך לצער לבם לא יכלו למצוא אותה.

בסוף האח הבכור הלך אל המכשף מרלין וסיפר לו מה קרה,
ושאל האם ידע איפה בורד אללן.
"בורד אללן הצעירה" ענה המכשף מרלין "נתפסה כנראה על
ידי הפיות כי הלכה סביב הכנסייה בניגוד לתנועת השמש. היא

של בורד אללן, רצה ללכת גם הוא. הוא הלך אל אמו, המלכה הטובה, ובקש שתרשה לו ללכת. אך היא לא הסכימה תחילה, כי הוא היה האחרון של הילדים שלה, וחשדה שאם הוא יאבד היא תאבד הכל. אך הוא ביקש וביקש ובסוף המלכה הטובה הסכימה לו. היא גם נתנה לו את החרב של אביו, החרב שמעולם לא הייתה לשווא. וכשהוא חגר אותה, מסרה לו גם את הלחש שמבטיח הניצחון. אז צ'ילד רוולנד אמר שלום לאמו, המלכה הטובה, והלך למערה של המכשף מרלין. "שוב, ועוד פעם" אמר למכשף "אמור איך אדם, ובן אמי, יכול להציל את בורד אללן ואת שני האחים שלו."

עכשיו במגדל החושך של מלך האלפים ורק האביר האמיץ ביותר יוכל להחזיר אותה משם." "אם אפשר להחזיר אותה" אמר אחיה "אעשה זאת, גם אם אאבד בניסיון הזה." "הדבר אפשרי" אמר המכשף מרלין "אך וי לאדם או כל בן אמו אם לא הוכשר היטב קודם איך לעשות זאת." הבן הבכור לא פחד מכל סכנה ולכן ביקש מהמכשף מרלין להסביר לו מה לעשות ומה אסור לעשות כשילך להציל את אחותו. ואחרי שקיבל הסברים וחזר על הנלמד, יצא לארץ הפיות.

האחים חיכו לאח הבכור וחיכו עוד,
בספקות וחששות,
אך לדאבון לבבותיהם
הוא לא חזר.

ואז האח השני, שלא רצה להמתין יותר, הלך אל המכשף מרלין וביקש כפי שביקש האח הבכור. ואז גם הוא יצא לחפש את בורד אללן.

חיכו לו זמן רב, וחיכו עוד
בספקות וחששות,
ולדאבון לבבות האם והאח הצעיר
הוא לא חזר שוב.

ואחרי שחיכו וחיכו עוד זמן רב, צ'ילד רוולנד, הצעיר שבאחים

"ובכן בני" אמר המכשף מרלין "קיימים רק שני תנאים פשוטים אך קשים לביצוע. אחד לעשות ושני לא לעשות. והדבר לעשות הוא זה: אחרי שנכנסת לארץ הפיות, ועד שתפגוש את בורד אללן, לכל שידבר אליך שם כרות את ראשו בחרב של אביך.

ומה לא לעשות הוא זה: כאשר אתה בארץ הפיות אל תנגוס בדבר ואל תשתה טיפה, גם אם תהיה רעב או צמא מאוד, כי אם תנגוס דבר או תשתה טיפה לא תראה כבר את ארץ בני-אדם."

ואז צ'ילד רוולנד חזר על הדברים האלה שוב ושוב עד שזכר

אותם היטב, הודה למכשף מרלין ויצא לדרך. והוא הלך והלך והלך הרבה עד שהגיע לרועה הסוסים של מלך האלפים, שהאכיל את הסוסים שלו. הוא הכיר אותם לפי עיניהם היוקדות ואז ידע בסוף כי הוא בארץ הפיות. "האם תוכל להגיד לי איפה נמצא מגדל החושך של מלך האלפים?" שאל צ'ילד רוולנד.

"זה לא אוכל להגיד לך" ענה רועה הסוסים "אך לך עוד קצת ותראה את רועה הפרות. אולי הוא יוכל להגיד לך זאת." בלי לומר מילה צ'ילד רוולנד שלף את החרב הטובה שמעולם לא היכתה לשווא, כרת את ראשו של רועה הסוסים והלך הלאה. הוא הלך עד שהגיע לרועה הפרות ושאל גם אותו. "אינני יכול להגיד לך" אמר הרועה "אבל אם תלך עוד קצת, תראה את אשת העופות והיא יודעת זאת לבטח."

ואז צ'ילד רוולנד שלף שוב את חרבו הטובה שמעולם לא חיכתה לשווא, כרת את ראשו של רועה הפרות והלך הלאה. הלך עד שהגיע לאישה זקנה בבגד אפור, ושאל אותה האם היא יודעת איפה נמצא מגדל החושך של מלך האלפים. "לך עוד קצת" אמרה אשת העופות "עד שתגיע לתל ירוק שסביבו מדרגות אבן מלמעלה עד למטה. סובב את התל שלוש פעמים וכל פעם אמור:

'פתחי, דלת!

פתחי, דלת!

ותני לי להיכנס'

ובפעם השלישית הדלת תפתח ותוכל להיכנס."
וצ'ילד רוולנד רצה כבר להמשיך ללכת כשניזכר מה עליו
לעשות. ואז שלף את החרב הטובה שלא חיכתה מעולם לשווא
וכרת את ראשה של אשת העופות.
אזי הוא המשיך והלך והלך עד שהגיע לתל עגול וירוק וסביבו
הלך שלוש פעמים מול כוון השמש וכל פעם אמר:

*'פתחי, דלת!
פתחי, דלת!
ותני לי להיכנס.'*

ובפעם השלישית נפתחה הדלת והוא ניכנס פנימה. הדלת
נסגרה אחריו בטריקה וצ'ילד רוולנד נשאר בחושך.
אבל לא היה זה חושך ממש אלא כעין דמדומים. לא היו שם
חלונות ולא נרות והוא לא יכול היה להבין מעין בא האור
החלוש, אם לא דרך הקירות והתקרה. אלה היו עשויים
קשתות אבן שקופה ואבנים בהירות. ולמרות שהייתה זו אבן,
בפנים היה חמים כמו שהוא תמיד, בארץ הפיות.
ואז הוא הלך בפרוזדור ארוך עד שהגיע לשער כפול וגבוה.
וכשפתח אותו ראה לפניו מראה נפלא ונהדר. אולם גדול
ומרווח, כל כך גדול שנראה היה ארוך ורחב כמו התל הירוק
בעצמו.

התקרה נתמכה על עמודים גדולים ועבים בהרבה מעמודי כל
קתדרלה. הם היו עשויים מזהב וכסף וביניהם זרים של פרחים
מיהלום וברקת וכל מיני אבנים יקרות. אבני ראשים היו

מקושטים ביהלומים, אבני אודם ופנינים ואבנים יקרות אחרות.
וכל הקשתות נפגשו באמצע התקרה ושם על שרשרת זהב
תלויה הייתה מנורה עשויה מפנינה ענקית שקופה, ובתוכה
כדכד גדולה המסתובבת כל הזמן וקרניה מאירות על כל
האולם הגדול. האור הזה דמה לקרני השמש בזמן שקיעתה.
האולם היה מרוהט בפאר גדול ובקצה אחד עמדה ספה
מקטיפה, כסף וזהב, שעליה ישבה בורד אללן, סורקת את
שערותיה הזהובות במסרק כסף.
וכשהיא ראתה את צ'ילד רוולנד היא קמה ואמרה:

*"ירחם האל עליך,
טיפש חסר המזל.
לשם מה באת הנה?
שמע-נא אחי הצעיר,
למה לא נשארתי בבית.
האם יש לך מאה אלף חיים
שתוכל להקריב חד מהם?
אך שב כאן,
אך וי וואי שנולדת בכלל,
כי אם יגיע מלך האלפים
חייך יאבדו."*

והם ישבו ביחד וצ'ילד רוולנד סיפר לה כל מה שעשה והיא
סיפרה ששני האחים שלהם הגיעו למגדל החושך, אך מלך

"לא אלגום לגימה ולא אנגוס נגיסה, עד שבורד אללן לא תשוחרר."
באותו הרגע נשמע רעש של מישהו מתקרב וקול חזק האומר:

"פי, פי, פי, פו, פום
אני מריח דם של בן-אדם
אם הוא מת, ואם הוא חי
אפוצץ את מוחו בגלגלתו"

ואז דלת האולם נפתחה ומלך האלפים פרץ פנמה.
"הכי עכשיו חרבי נאמנה" קרא צ'ילד רוולנד ויצא לקראתו עם
החרב שמעולם לא היכתה לשווא. והם נאבקו, ונאבקו, ונאבקו

האלפים כישף אותם והם עכשיו כמו מתים. אבל אחרי שדיברו
הרבה צ'ילד רוולנד הרגיש רעב מהמסע הארוך. הוא סיפר
זאת לאחותו וביקש להשיג לו קצת מזון, כי שכח לגמרי את
הזהרתו של המכשף מרלין.
בורד אללן הביטה עליו בצער, אך הכישוף מנע ממנה להזהיר
אותו. ואז קמה, הלכה והביאה קערת חלב ולחם. צ'ילד רוולנד
כבר מוכן היה לשים אותם לשפתיו, אך כשהביט על אחותו
נזכר מדוע עשה כל הדרך הזו. הוא זרק את הקערה לאדמה
ואמר:

עד שצ'ילד רוולנד הכניע את מלך האלפים לברכיים, והכריח אותו לבקש רחמים.

"ארחם עליך" אמר צ'ילד רוולנד "תשחרר את אחותי מהכישופים שלך ותחזיר חיים לאחים שלי, ותן לכולנו ללכת חופשיים, אז אשחרר אתך."

"אני מסכים" אמר מלך האלפים והוא קם, ניגש לארון שממנו הוציא צלוחית עם נוזל בצבע דם. עם זה הוא מרח אוזניים, שמורות עיניים, נחיריים, שפתיים וקצוות האצבעות של שני האחים ואלה חזרו מיד לחיים, כשהם מכריזים שנפשותיהם נעלמו, אך עכשיו חזרו.

ומלך האלפים אמר עוד מילות אחדות לבורד אללן והכישוף שלה פג.

אזי ארבעתם יצאו מהאולם ועברו דרך הפרוזדור הארוך ויצאו מהמגדל החשוך כדי לא לשוב לשם לעולם.

והם חזרו הביתה והמלכה הטובה, אמא שלהם ובורד אללן מעולם לא הלכו שוב סביב הכנסייה כנגד מהלך השמש.